

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ ЗА 30.09.2015

На 30.09.2015 г. отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Григорий- просветител на Армения

Св. свмчк Григорий- просветител на Армения

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 210**, на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по долу.*

Енорийски лист - Благовестие, брой 209

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 27.09.2015

На 27.09.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчк Калистрат

Св. мчк Калистрат

ХРИСТИЯНСТВО И СМИСЪЛЪТ НА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ

ЗАЩО СМЕ ХРИСТИЯНИ?

Каква е целта на нашия живот? И в частност, на нашия християнски живот? Целта на нашия живот е вечният живот. Вечният живот пък е възобновяването на връзката на нашата душа със Светия Божий Дух. Възобновяването на тази връзка, която ние сме изгубили при грехопадението, не може да стане никъде, освен в християнството. По никакъв друг начин, освен чрез вяра в Христос. Чрез вярата в нашия Спасител Христос ние усвояваме Неговото изкупително дело. Биваме оправдани пред Божественото правосъдие. И когато застанем пред Божия съд и бъдем попитани кой ще отговаря за нашите грехове, посочваме Него – Той ще отговаря, Той ги е взел върху Себе Си.

Велика е Твоята милост към нас, грешниците, Господи!

Мнозина, за съжаление, принизяват и омаловажават великото дело на Изкуплението, което Христос, нашият Спасител, е извършил. Мнозина, за съжаление, дори не знаят защо са християни. Толкова лекомислено, пренебрежително и даже (уви!) подигравателно се отнасят към християнството, сякаш то е незначително явление в живота им. Мнозина не разбират християнството, макар и да се наричат християни. Мнозина са християни по традиция или по стечение на обстоятелствата, а животът им е в разрез с християнството. Мислят, че като влязат в църква, като запалят свещ и постоят 2-3 минути, са извършили Божието дело. И излизат, за да се потопят в много „по-важните“ си дела от житейската суета. За вечния живот не са чували, а и да са чували, не се интересуват от него. „Никой – казват – не се е върнал оттам, за да каже какво има“. Или: „Като отидем там, ще видим“. Каква заблуда! Може ли да си християнин, а да не живееш с вечния живот, който ти е дал Христос?

„Ние – казват – сме християни, за да бъдем добри, човечни, милостиви, честни, морални хора“. И тези, които така мислят, не правят особена разлика между православие, римокатолицизъм и протестантизъм. „Важно е – казват – да вярваме в Христос. Нали всички сме християни?“ Или даже не правят разлика между християнство, ислям, юдаизъм и разните видове езичество. „Важно е – казват – да вярваме в Бога, без значение как ще Го наречем: Христос, Аллах или Буда. Нали Бог е един?“

Ужасна заблуда! И такива хора си въобразяват, че са християни! А не знаят каква е целта на християнството.

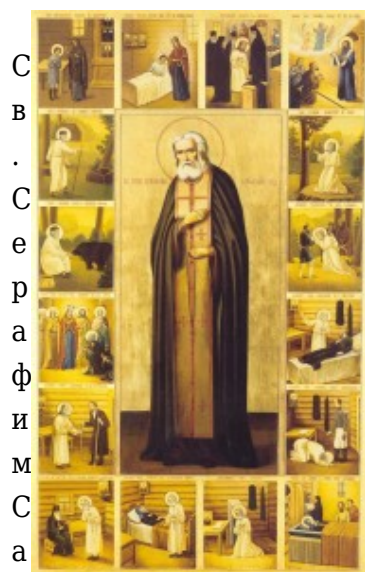
Да сме добри? Не, това не е целта на християнството. Никъде в Библията не е казано: „Бъдете добри“. Няма такъв текст. Да сме честни, морални, справедливи и т. н.? Или да обичаме ближния, да помагаме на бедните и т. н.? Съвсем не! Защото, за да бъде човек добър, честен,

морален, справедлив, да обича ближния и да помага на бедните, изобщо не е необходимо да вярва в Бога. На света има много атеисти, безбожници и нехристияни, които са добри, честни, морални, помагат на бедните и т. н. Т. е. за такава цел християнството изобщо не е необходимо: тя може да се постигне и без него.

За да разберем коя наистина е целта на християнството, нека се обърнем към словото Божие. В св. Библия не е казано: „бъдете добри“. Защото е ясно, че трябва да сме такива, но не това е нашата цел като християни. А е казано: „бъдете свети“: „Ще Ми бъдете свети люде“ (Изм. 22:31); „Осветявайте се и бъдете свети, защото Аз, Господ, Бог ваш, съм свет“ (Лев. 11:44,45; 19:2); „Освещавайте се и бъдете свети, защото Аз съм Господ, (свет) Бог ваш“ (Лев. 20:7, 26); „да бъдете свети пред вашия Бог“ (Числ. 15:40); „По примера на призовалия вас Светия и вие сами бъдете свети“ (1 Петр. 1:15); както и в същия смисъл е казано: „бъдете съвършени“: „Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец“ (Мат. 5:48); „Бъдете съвършени и цялостни, без никакъв недостатък“ (Иак. 1:4); „Да пребъдете съвършени и изпълнени с всяка воля Божия“ (Кол. 4:12).

И така, целта ни като християни е не просто да бъдем добри, а да бъдем свети, да постигнем святост. Човек може и без вяра в Бога да постигне доброта и добродетелност в някаква степен. Но без правилна вяра в Бога човек никога не може да постигне святост, защото тя не е плод само на човешките усилия, а е дело най-вече на Божията благодат. Божията благодат можем да получим единствено в Христовата Църква - в светата Православна Църква. Никъде другаде. Нито в римокатолицизма, нито в протестантските секти, нито в други религии и вероизповедания.

офски

Бог ни е създал „по Свой образ“ (Бит. 1:27), като самоопределящи се личности. Сам Бог е Личност. Божият образ в нас е даденост. Но ние сме създадени освен това и по Божие подобие

(Бит. 1:26). То не е даденост, а процес. Божият образ го има у всички хора. Всеки човек е личност. Дали обаче в човека има Божие подобие или няма, зависи от самия човек, от неговия свободен избор. Божието подобие е дадено в нас като залог, която ние трябва да развием в себе си. То е наша цел, наше призвание. Ние сме призвани към богоуподобяване. Богоуподобяването, или Божието подобие, това е именно светостта, за която стана въпрос по-горе и която е цел на нашия християнски живот. Както Бог е Един и Неговата св. Църква е една, така и тази едничка правилна цел на нашия живот може да се постигне само с помощта на Божията благодат, която действа единствено в едната Христова Църква – Православната. Никъде другаде. В никоя друга вяра или религия. Последните имат съвсем различни цели, свързани най-вече с материални интереси и политическо влияние.

Но човек, имайки Божия образ, е свободен, ако поиска, и да не развие в себе си Божественото подобие, а напротив – да развие демонично подобие, да се демоноуподобява. Как става това?

Зависи накъде човек ще насочи своите усилия: към вършене на добро или към вършене на зло. То е като всяка друга дейност. Който дълго време се упражнява в някоя професия, той става специалист в нея, майстор. Който дълго време върши добродетели, той до такава степен се усъвършенства в доброто, че става подобен на ангелите и на Самия Бог, става богоподобен; тъй да се каже, става професионалист в доброто. Става свят по душа и по тяло. Доброто става неотменно качество на неговата човешка природа. И идва момент, когато той дори става неспособен на зло – това е ангелското състояние. Тогава човек даже да би поискал да стори зло, не би могъл, защото е запазван от Божествената благодат. Придобил святост, човек още в земния живот предвкуша райското блаженство, приготвено от Бога за праведниците. Още в земния живот той живее вечен живот, който след смъртта му ще се разгърне в пълнота в Царството Христово.

Който пък дълго време върши зло, той придобива навик и до такава степен се усъвършенства в злото, че става подобен на демоните, става демоноподобен. „Да – ще каже някой, – аз не съм светец, но не съм и злодей. Нима Бог ще ме прати в ада?“

Такава е нагласата на онези християни, които, щом стане въпрос за греховете им, казват: „Аз нямам грехове: не съм убивал, не съм крал, не съм измамил. Нищо лошо не върша“.

Такава е нагласата, за жалост, на повечето православни християни у нас. За жалост, повечето православни християни у нас не знаят каква е целта на нашия християнски живот. Не знаят защо са християни. И, разбира се, не се стремят към святост и богоуподобяване, не жадуват за вечния живот, не търсят Царството Божие. Рядко влизат в църква, не се изповядват и причастяват или го правят формално. Ще се спасят ли? Ще влязат ли в Царството Христово? Самите те не търсят и не се стремят към това Царство, не показват, че непременно искат да бъдат там. Как тогава ще влязат? Без да желаят и без да са се потрудили ли? Не, Бог насила никого няма да спаси.

„Ако праведникът едвам се спасява – казва апостолът, – нечестивецът и грешникът де ще се яви?“ (1 Петр. 4:18).

Ако праведникът едвам се спасява, какво да кажем за топлохладните християни, които са се оставили да ги носи течението на тоя свят? На такива Христос казва:

„Така, понеже си хладък, и нито горещ, нито студен, ще те изплювам из устата Си“ (Откр. 3:16).

Тази масова заблуда, особено много разпространена в днешно време, още може да се нарече „християнство между другото“. Има ли обаче християнство „между другото“? Не, няма. Но повечето хора са с тази нагласа: те са първо чиновници, фирмени работници, професионалисти

в някаква област, родители, приятели, имат си хоби, и някъде на последно място са християни. Имат важни основни дейности в живота си и между другото понякога ходят на църква. По традиция. Или защото сега е модерно да се кръщават и да се венчават.

Истината обаче е, че християнство „между другото“ няма. Ние на първо място сме християни, и после – всичко останало: чиновници, работници, родители и т. н. Това е вярната, правилната нагласа, която няма да ни остави излъгани. Християнството е най-важното нещо в живота ни. Вярата в Спасителя Христос ни дава вечния живот, отваря ни вратите на Царството Небесно.

„Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си?“ (Мат. 16:26).

„Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; и който не взима кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене“ (Мат. 11:37-38) – казва Спасителят.

Автор: Йеромонах Йоан Филипов

Източник: <https://draganbachev.wordpress.com>

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 24.09.2015

На 24.09.2015 отбелязваме паметта на:

Св. първомъченица и равноапостолна Текла

Св. първомъченица и равноапостолна Текла

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 22.09.2015

На 22.09.2015 отбелязваме паметта на:

Св. пророк Йона

Св. пророк Йона

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 209**, на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по-долу*

Енорийски лист - Благовестие, брой 209

ПОЧУЕНИЯ ЗА СВЕТИЯТ КРЪСТ

1. Какво може и какво не трябва да наричаме семеен кръст?

Отец Василий Термос отговаря на въпрос от аудиторията относно неговия доклад „Преходната възраст: лъжливото разбиране“:

Мислите ли, че човек трябва всеки ден се разпъва, било то в семейството, в обществото или в историята като цяло, до края на живота си, в очакване на своето възкресение във вечния живот?

Искам малко да отместя центъра на тежестта на вашия въпрос за момента, когато настъпва възкресението във вечността към това как следва да разбираме самото Разпятие. Ще започна от далече, защото от своя опит знам как навярно се използват понятията „разпъване“ и „кръст“ вътре в семейството. Нека не забравяме от къде сме взаимодействали тази дума. Тя е свързана непосредствено с Христовия Кръст, който се явява предел на страданието и болката на абсолютно безгрешния човек, невинен за това, което му се случва. Мисля, че можем да използваме думата „кръст“ в значението ѝ на „това е моят кръст“, когато човек се намира в ситуация, над която той няма власт и не може да повлияе на случващото се. Да речем, неочаквано умира или се разболява тежко наш близък - това е кръст, понеже подобна ситуация винаги се отразява на обкръжението. А също и - трудностите с децата или с нашето собствено здраве, както и редица други сериозни проблеми. Но да се

нарича „кръст“, както често се случва, лошото поведение на съпруга или съпругата, когато самият аз съм участник в тази ситуация на 50, 60, 70%, и дори я влошавам – това не просто е грешка, а кощунство по отношение на Кръста. (1)

Опитът от съпружеските отношения показва, че ние в голяма степен сме отговорни за недостойното поведение на другия, дори ако не си даваме сметка за това. По-рано засегнах тази тема, като говорих за кризата в брака, когато нашата друга половина се превръща в наш враг, виновен за всичките ни трудности: „Той е такъв и такъв! Разбира се, аз също не съм идеална, но всички проблеми ги създава той, такъв му е характерът!“ При това моето собствено поведение може да дразни, души, да довежда до безизходно положение другия човек и да го кара да реагира така както умее – с помощта на викове, злоба, борба. Но това е една доста сериозна тема, за да можем

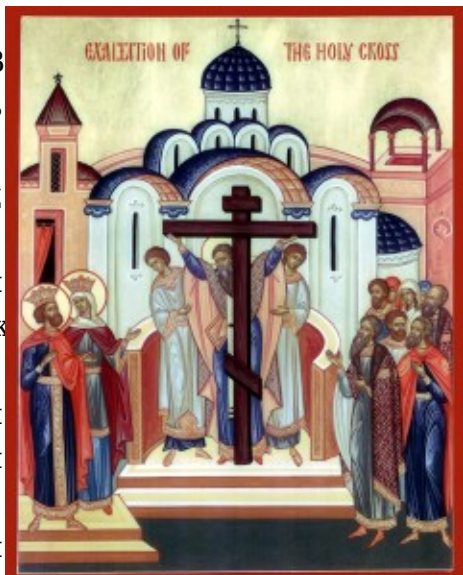

да я разгледаме в момента с примери и да разберем как можем да въздействаме върху поведението на другия човек. Засегнах я просто, за да обърна вашето внимание върху това, как не бива безсмислено да използваме думата „кръст“. Ако изключим от сферата на нашето внимание подобни житейски ситуации, то не бива и да говорим за последващото Възкресение. Ако трябва да говорим за него, то следва да е с разбиране значението на Кръста. (1)

Знаете ли какво представлява нашият собствен кръст? Това е способността да разбираме всичко, което се случва с нас и да променяме своя характер. В този смисъл понятието „нашият кръст“ съвпада с понятието „Кръст Господен“. По този начин, акцентите се променят и ние не казваме повече „моят кръст е моят съпруг“, но „моят кръст съм самият аз, с всички мои недостатъци“. (1)

Така казват светиите. Те са смятали, че живеят в рая и че всичките им проблеми се коренят в техните страсти и грехове. Ние сме далече от това състояние, но все пак не бива да използваме дума „кръст“ по отношение на семейните конфликти. Ако разсъждаваме по този начин, тогава ще дойде и Възкресението, което е възможно и не се изразява под формата на очевидна промяна в нашия характер или семейни отношения – макар понякога и това да се случва – но то ще бъде за нас постоянна и спокойна утеха, помощ и поддръжка, която Господ ни изпраща чрез Своята благодат. (1)

2. Из „Патриаршеско слово за Кръстовден“ на Патриарх Неофит

Св. Кръст Господен

Кръстът Христов е едно постоянно желание за православния християнин, дар, който поставяме с любов до сърцето си и чувстваме неговата животворна сила, добиваме надежда, която ни подкрепя в трудностите на деня. Да се носи кръст е не само задължение на християнина, но и негова заслуга и чест. Накъдето и да обърнем очи, навсякъде ще видим св. Кръст. Той се възвишава над куполите на нашите храмове, освещава олтарните престоли, увенчава короните на архиереите и християнските царе, украсява нашите гърди. Кръстното знамение ни посреща при раждането ни за духовен живот в тайнството на светото Кръщение и накрая ни благославя при преселението ни от този свят към Царството на вечността и осенява нашите гробни могили. (2)

Свети Йоан Златоуст казва: „Ако ти при пълна вяра, със сърдечно въодушевление изобразиш на твоето лице Кръста Христов, то нито един от нечистите духове не може да се приближи към тебе, виждайки този меч, от който е уязвен, виждайки това оръжие, от което е получил смъртна рана“. Тази силна вяра на светия отец в кръстното знамение носи упование и на нас в този празничен ден, по призива на светата Църква, ние смирено се покланяме пред благословеното кръстно дърво, чрез което сме получили спасение. Така можем да разберем словата на свети апостол Павел, който смело изповядва вярата си в честния Христов кръст, казвайки: „А мене да ми не дава Господ да се хваля, освен с кръста на Господа нашего Иисуса Христа, чрез който за мене светът е разпнат, и аз за света“ (Гал. 6:14).

Днес, ние сме призовани от църковния глас да пристъпим към Кръста Господен с радост и страхопочитание. С радостен възторг – поради спасението, което даде на света Разпнатият на него Богочовек Христос и със страх, поради собствената си греховност. (2)

3. Кръстът Христов е път към добродетелта

Агънца словесни, чрез страдания достигнахте Агнеца и Пастиря Христос и запазихте вярата. Затова днес с радостни души честваме вашата памет, досточудни, и Христа величаем.

Агнеца и Пастиря Христос и запазихте вярата. Затова днес с радостни души честваме

вашата памет, досточудни, и Христа величаем.

(Тропар на Св. София, Вяра Надежда и Любов)

„Те отдадоха живота си за Този, Когото силно обикнаха и приеха в своите сърца – нашия Господ Иисус Христос. Така те придобиха венците на светостта и живот в изобилие, пребъдвайки в небесните обители.” (2)

“Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва” (Мат. 16:24)

На всекиго от хората е отсъдено да носи – кой по-лек, кой по-тежък кръст. Затова когато се празнува Въздвижението на животворния кръст Христов, Евангелието ни напомня думите на Спасителя за доброволното носене на нашия житейски кръст. (3)

В
и
д
и
н
с
к
и
М
и
т
р
о

полит Неофит

Но какви са нашите кръстове, от какво се състоят те? – Много и разнообразни са техните съставни части. Преди всичко, животът е пълен с недъзи, болести, скърби и страдания. Трудовете, грижите за насъщния, изпитанията и бедствията, които всеки човек като член на семейството и обществото е принуден да понася, също тъй са обикновени елементи в житейския кръст. (3)

Ала особено тежък бива той за едни, които на всяка стъпка срещат огорчения, несполуки и злополуки. Други недостойно изгубват имот и богатство и биват осъдени на бедност и нищета. Трети внезапно изгубват и погребват мили на сърцето си синове или дъщери, изобщо близки, от които са очаквали радост и утеха и които сега през целия си живот оплакват. Четвърти са принудени да се грижат за недъгави и сакати или пък да носят срама и позора на неблагонадеждни и морално паднали членове от семейството. Пети се измъчват от съпругески недоразумения, раздори и недоверия, които често пъти биват непоносимо бремене... (3)

Ето, това са само някои от **безбройните елементи, от които се образуват житейските кръстове на хората.** И всеки от нас може да види и познае от какво и какъв е неговият малък

или голям кръст.

И тоя кръст ние често пъти сме принудени да носим през целия си живот. Не е ли това една жестока пречка за свободния полет на нашата душа? Да, но то е заслужено! Небесното правосъдие е безпристрастно. Бог не иска страданието и смъртта на хората. И за да ги опази от това, Той чрез Спасителя им е изпратил **семето на вярата и любовта, на правдата и братството**. Плодовете от това семе могат да премахнат игото на кръста. (3)

ужба 1" -06.01.2011 г.

Посяхме ли и сеем ли ние това спасително семе в сърцата си? Сеем ли го в сърцата и душите на нашите деца? Разнасяме ли го между нашите близни, из нашите учебни заведения и обществени учреждения? За нещастие, това се върши твърде малко или дори никак. Прави се и нещо по-лошо. Тия благодатни семена се потъпкват, оскверняват се съзнателно, заменят се със семената на безверието, омразата, егоизма, неправдата и покварата. (3)

Ала щом ние допускаме и дори помагаме да се засява цялата ни земя с остри тръни, можем ли да ходим по нея, без да се нараним? Щом ние с груби си егоизъм, с ненаситната си алчност и с моралната си поквара привличаме бедствието и злополуките в нашето отечество, можем ли да избегнем техния ужасен гнет? Щом не си даваме труд да развием и възпитаваме добрите качества в сърцата на нашите деца, можем ли да избегнем срама и позора, когато те, възмъжали, вършат мерзости и престъпления? (3)

И тъй, за тежестта на нашия житейски кръст ние сме допринесли и допринасяме твърде много. Повикът за помощ и облекчение се засилва. Ала никой не се обажда. Отзовава се, както винаги, само Христос чрез Евангелието Си и милостиво призовава и казва: който иска да му бъде лек житейският кръст, нека се отрече от себе си, да вземе тоя кръст и да следва подир Мене. (3)

Ние и сега носим кръста си; но го носим по неволя, без съзнание и смирение, без да следваме с вяра подир Христа. Ала тъй облекчение не може да се получи. Защото тежестта на нашия кръст е заслужена. Потребно е да съзнаем колко много сме допринесли за тежестта на тоя си кръст, да се разкаем за греха си, да се отречем от егоизма си, да вземем кръста си и доброволно да тръгнем подир Христа. Потребно е да се отречем от себе си, от порочните

желания на сърцето, и да опрем нашия кръст о спасителния кръст Христов, който ще влее в нас сила от вяра, любов и надежда. Защото, колкото и да е тежък нашият житейски кръст, носен по стъпките на Спасителя, той ще се обърне в спасително оръдие за нас. В противен случай облекчение няма... (3)

Нека почнем ревностно да сеем навред спасителното семе на вярата, правдата и братолюбието. **Да сеем това благотворно семе в сърцата на младежта и в сърцата на нашите близки.** Защото само плодовете на това семе могат да облекчат тежестта и на най-големия житейски кръст. Те могат да привлекат върху нас и чудотворната сила на Христовия кръст, която да ни крепи и пази от всички беди и напасти сега и вовеки веков. Амин.

1) превод: Мартин Димитров - zadrugata.com

2) Патриаршеско слово за Кръстовден - bg-patriarshia.bg

3) †Видински митрополит Неофит - *Нашият житейски път из "Проповеди", 1921 година;* pravoslavieto.com

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 19.09.2015

На 19.09.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчци Трофим Саватий и Доримедонт

Св. мчци Трофим Саватий и Доримедонт

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 18.09.2015

На 18.09.2015 отбелязваме паметта на:

Св. преп. Евмений – еп. Гортински чудотворец

Св. Евмений- еп. Гортински чудотворец
